

Rast

...da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega
Rast.
(Srečko Kosovel)

UVODNIK

Viharju kljubujem, ostanem!

Ivo Cotič

Pred kratkim sem se udeležil pogrebne slovesnosti starejše osebe. Med mašniško daritvijo so spomini na pokojni lik sprožili v meni vrsto vprašanj...

Kako je Bog spregovoril preko te osebe? Na katerih temeljih je pokojna gradila svoje življenje? Katere vrednote so ji bile še posebej pri srcu?

Pokojna je posvetila življenje redovniškemu poklicu in mi je bila že od otroških let zgled goreče - žive vere. Notranji mir in duhovna trdnost sta bili njeni zvesti spremljevalki skozi vse življenje. Pretrpela je marsikaj hudega, a je kljub temu dosledno in potrpežljivo uresničevala opravljene izbire. Dočkala je častitljivo starost in se do zadnjega veselila nad darom življenja.

Po tem razmišljanju se je porodilo drugo vprašanje: kaj pa jaz, kaj pa mladi danes? Ali tudi mi s hva-

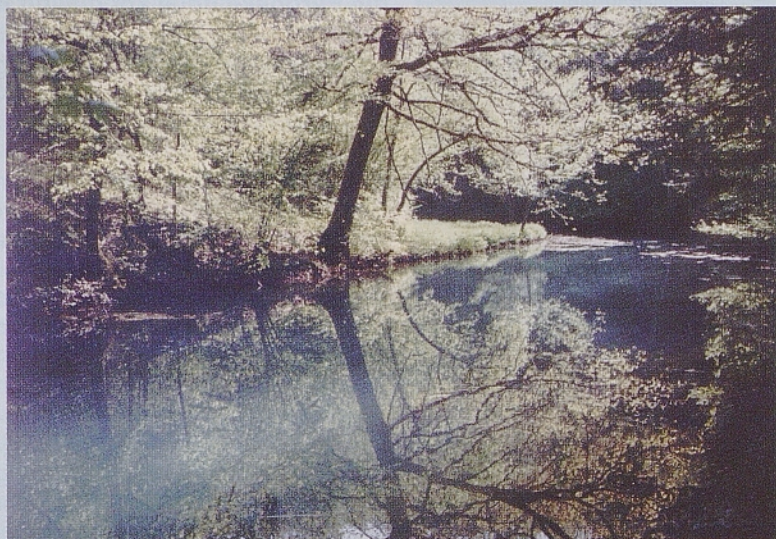
ležnostjo sprejemamo življenje, tudi mi gradimo na temelju vere? V pogovorih z mladimi večkrat zaznam njih težnjo po življenjski sreči, opažam pa, da se kljub temu izogibajo izbiram in odločitvam, ki so v nasprotju z obče veljavnimi družbenimi pravili; stremijo k polnosti življenja, ne upajo pa si proti toku. Zdi se mi, da veliko mladih gradi le na materialnih dobrinah, primanjuje pa jim duhovne trdnosti.

Kje tiči vzrok tako različnega dojemanja življenja nas mladih v primerjavi z generacijo pokojne sestre? Zakaj so vrednote, ki so bile temelj njenega življenja, postale nepomembne za današnjo mladi-

no? Ali niso več aktualne? Po mojem mnenju so še vedno bistvene za zdravo življenje. Družba brez vrednot tako ali drugače sili posameznike v eksistencialne krize, negotovost in plitvost, saj so njene glavne zapovedi takojšnje uresničenje vseh želja, pomanjkanje hrepenenj, upanj, potrpežljivosti.

Duhovne vrednote, kot so ljubezen, potrpežljivost, hrepenenje, upanje, trdnost, zaživijo z vero. Za vero se moramo odločati vsak dan, vera naj vodi vsako našo izbiro, pa čeprav družba нареkuje drugače.

Ivo Cotič

Spomin na poletje

Program sedme Drage mladih

Četrtek, 4.9.1997

- 15.00 Zbiranje
- 16.00 Uvodno predavanje: Skupni duhovni in kulturni temelji Evrope (dr. Vinko Ošlak)
- 17.30 Delo po skupinah
- 19.00 Večerja
- 20.30 Kulturni večer, dramska igra: Male dame (gledališka skupina Slovenski oder iz Trsta). Po dramski igri bo spoznavni večer.

Petek, 5.9.1997

- 8.30 Zajtrk
- 10.00 Okrogla miza: Evropska unija danes (gostje bodo veleposlaniki Francije, Italije, Nemčije, Velike Britanije in Avstrije)
- 12.30 Kosilo
- 14.30 Izlet v Devin
- 16.30 Sodelovanje pri uvodnem predavanju Študijskih dnevo Draga 97
- 19.30 Skupna sv. maša v kapeli Finžgarjevega doma
- 21.00 Zabavni večer

Sobota, 6.9.1997

- 8.30 Zajtrk
- 10.00 Okrogla miza: Prihodnost Slovenije in njenih manjšin v okviru EU (gostje: mag. Andrej Aplenc - podpredsednik gibanja 23. december, dr. Franc Križanič - ekonomist, g. Borut Pahor - predsednik ZLSD, dr. Franc Zagožen - predsednik glavnega odbora SLS in dr. Ivana Suhadolc - vodja tiskovnega središča Urada za manj razširjene jezike pri EU.
- 13.00 Kosilo
- 14.00 Zaključna refleksija

Pridi in povabi še prijatelje! Lahko se udeležiš celotnega programa (v tem primeru te prosimo, da se nam prijaviš na tel. št. 370846 ali na naslov ul. Donizetti, 3 v Trstu,) ali pa le točk iz programa, ki te najbolj zanimajo.

Draga mladih '97 Prihodnja postaja: Evropa!

Draga mladih se naglo približuje. Odvijala se bo od 4. do 6. septembra pod velikim šotorom v parku Finžgarjevega doma na Opčinah pri Trstu. Že smo poročali o tem, katero temo so si letos izbrali mladi organizatorji. Predavanje in okrogli mizi bosta posvečeni Evropski uniji. Draga mladih pa je veliko več kot samo predavanje in okrogli mizi: je tudi pogovor in izmenjava mnenj med mladimi udeleženci, med udeleženci in predavatelji, je kraj in čas srečanja med mladimi iz zamejstva, zdomstva in Slovenije, je priložnost za navezovanje novih prijateljstev, za družabnost in veselo razpoloženje ter za spoznavanje krajev in razmer, v katerih živijo Slovenci iz Trsta.

Vsako leto se skupinica mladih zbira že v jesenskem in zimskem času in pridno pripravlja program za veliko prireditev. Andrejka Novosel, članica AKZ Amos, študentka 4. letnika Ekonomsko-Poslovne fakultete v Mariboru, je letos sprejela odgovorno vlogo koordinatorke organizacijskega odbora. Prosili smo jo za kratek intervju.

Zakaj ste se odločili za vprašanje Evropske unije kot glavno temo?

Že lansko leto, ob zaključku Drage '96, ko sem izvedela, da bo AKZ Amos prevzela vlogo glavnega organizatorja, se mi je porodila ideja, da bi bila naslednja Draga mladih na temo Evropske unije. Kot študentka ekonomije sem vedela, da se bodo stvari v Sloveniji odvijale prav v to smer, bila pa sem tudi prepričana, da ne bodo tako zelo hitre, in da bo zato ta tema še dolgo aktualna. To moje razmišljanje smo najprej predebatirali na Amosu, nato pa še v našem malem pripravljalnem odboru, ki ga sestavljamo Člani akademskega katoliškega združenja Amos, Mladinskega odbora Slovenske prosvete iz Trsta, Mavričnega mosta mladih iz Kozine in Združenja katoliških študentov iz Ljubljane. Temo o EU pa smo izbrali ne

Andrejka Novosel.

samo zato, da bi bili aktualni. Gre predvsem za to, da je od procesa evropske integracije odvisna prihodnost naše države in njenih manjšin. Večkrat se stvari, predvsem na političnem področju, odvijajo vse preveč nejasno, celo napol skrivnostno. Mi pa si želimo jasnih odgovorov, hočemo vedeti, kako daleč smo prišli in tudi sami prispevati, da bi se stvari še bolje razvijale.

Kako bo letošnja Draga mladih potekala in kdo bodo njeni glavni gostje?

Tudi letos smo povabili strokovnjake z različnih področij. Pričeli bomo s predavanjem mag. Vinka Ošlaka iz Celovca, ki nam bo s svojim predavanjem na temo "Skupni duhovni in kulturni temelji Evrope", dal iztočnico za delo po skupinah in za debato. Ravno o kulturi, ki naj bi bila osnovni in največji povezovalni dejavnik, se v teh integracijskih procesih najmanj govori. Večer nam bo popestrila dramska igra "Male dame" v izvedbi Slovenskega odra iz Trsta. V petek sledi izjemno zanimiva okrogla miza z naslovom "EU danes". Povabili smo italijanskega visokega diplomata Luigi Ferrarisa, častnega konzula Velike Britanije v Trstu Normana Johna Listerja, veleposlanico Francije v Slo-

veniji Francoise Bourolleau in konzula Avstrije v Ljubljani Karla Müllerja. Gostje bodo predstavili izkušnje svojih držav, ki so že vse po večini dolgo časa članice EU, z izjemo Avstrije. Popoldne se bomo odpravili na izlet v Devin in se nato priključili uvodnemu predavanju Drage '97, katere tema se letos ujema s temo Drage mladih. V soboto sledi okrogla miza na temo "Prihodnost Slovenije in njenih manjšin v okviru EU". Na njej bodo sodelovali slovenski strokovnjaki in sicer: ekonomist dr. Franc Križanič, dr. Ivana Suhadolc, ki vodi tiskovno središče Urada za manj razširjene jezike pri EU, g. Borut Pahor, poslanec v slovenskem parlamentu in predsednik Združene liste socialnih demokratov, mag. Andrej Aplenc, podpredsednik gibanja '23. december' in dr. Franc Zagožen, poslanec v slovenskem parlamentu in predsednik glavnega odbora Slovenske ljudske stranke. Nedvomno bo celotno dogajanje izjemno zanimivo.

Ti si se v preteklih letih večkrat udeležila Drage mladih kot poslušalka. Kako pa gledaš sedaj na to pobudo, ko si se preizkusila tudi v vlogi organizatorke?

Draga mladih je izjemno pomembna prireditev za nas mlade, ki si želimo nekaj več kot samo pasivno spremljanje tega, kar se dogaja okrog nas. V prvi meri gre tu za družabnost in povezovanje med Slovenci, ki živijo v tujini, z nami iz matice, hkrati pa je ta aspekt koristno združen s širjenjem naših obzorij in izobraževanjem. Ravno zaradi tega se mi je zdel prevzem te naloge velik izziv in sem ga sprejela z veseljem. Vedela sem, da bo potrebno veliko dela in potrpežljivosti, kar se seveda uresničuje. Izjemno sem vesela sodelovanja in pripravljenosti za delo ostalih treh soorganizatorjev.

Pričakujete veliko udeležbo?

Trudimo se, da bo celotna prireditev dobro organizirana. Tako si vsekakor želimo tudi, da bi pritegnila čim več mladih, ki podobno razmišljajo in jim ni vseeno za našo prihodnost.

Breda Susič

Mednarodni tabor Mebasta '97

Od 11. do 21. julija so se na mednarodnem taboru pri Rakitni združile dve četi skavtov iz Brezovice, dve četi iz zamejstva ter dve iz osrednje Portugalske. Organizacijo tabora so prevzeli skavti iz Slovenije. Program je seveda predvideval, da so se vsi udeleženci večkrat združevali na skupnih dejavnostih in tako imeli možnost, da so spoznali kulturne korenine sovrstnikov, ki so prihajali iz drugih držav. Ko sva zbirali informacije za ta članek, sva imeli jasen vtis, da se imajo vsi zelo lepo in da se vsekakor zelo zabavajo. Misliva, da je vse najbolj navdušila tako imenovana "pot preživetja", to je neke vrste "trim steza", na kateri se morajo skavti izkazati v skavtskih veščinah in se preizkusiti v zelo neobičajnih in tveganih akcijah. Tudi nogometni turnir je prevzel vse izvidnike in voditelje, ker so se med tekmo izživljali bodisi igralci treh "državnih reprezentanc" kot publika ostalih skavtov.

Tabor pa je bil poseben tudi zaradi drugih razlogov, saj se je zdelo vsem čudno, da so na taborni prostor napeljali celo električni tok. Tudi taborni ogenj ni potekal tako kot smo bili navajeni, saj so se skavti zvečer zbrali namesto ob ognju, ob odru z zvočniki. Petje s kitaro je bilo torej popolnoma drugačno in je ustvarilo drugačno atmosfero od tiste, ki smo jo pričakovali.

Da bi izvedeli kaj več o taboru in o vtisih, ki so jih o njem imeli udeleženci, sva spregovorili z nekaterimi izmed njih.

Iztok iz Trsta je rekel, da mu je bilo srečanje zelo všeč, saj je imel občutek, da so se vsi dobro razumeli in živeli v skupnem bratstvu. Dodal je še, da se mu je vtisnila v spomin nogometna tekma s skavti iz Slovenije, pri kateri so zamejci krepko izgubili.

Tudi **Tilen iz Brezovice** se je rad spomnil nogometa in je v šali pripomnil, da zamejci niso izredno uspešni igralci. Vsekakor se mu je zdela glavna tema tabora "Podajmo si roke" zelo zanimiva, saj je lahko spoznal skavte drugih narodnosti in njihove navade.

Nazadnje sva intervjuvali še tri Portugalce, s katerimi sva se spora-

zumevali v "jeziku", ki bi ga lahko imenovali "tržaško-angleščina".

Carlos, dvaindvajsetleten voditelj, meni, da je Slovenija krasna država, čeprav je bil nekako skregan s tukajšnjim podnebjem, saj se mu je zdelo, da je zjutraj vreme spomladansko, ob uri kosila poletno, zvečer jesensko, ponoči pa zimsko.

Tudi **Gonzalo** je vzljubil zelenje slovenske pokrajine ter se mu je zdel ta tabor edinstvena priložnost, saj je med drugim spoznal vzhodno kulturo, o kateri prej ni veliko vedel.

Štirindvajsetletno **Ivano**, so prevzele slovenske gore in zelenje. Tabor ji je bil zelo všeč predvsem zato, ker je lahko spoznala veliko novih prijateljev. Njena želja je, da bi se tako srečanje lahko ponovilo.

Mebasta '97 je bilo torej po mnemu večine udeležencev enkratno in nepozabno doživetje in kljub močvir-

natemu področju, ki je bilo v deževnih dneh vzrok za dobesedno poplavo tabora z blatom (kar je udeležencem povzročilo nemalo nevšečnosti), so vsi izkoristili možnost, da so spoznali veliko novih prijateljev in preživeli deset dni v sproščenem vzdušju in mednarodnem sožitju.

J.S. & M.Č.

Tržaška Slovenka v Hong Kongu

Veronika Gerdol je po opravljenem bijenju v Zavodu združenega sveta v Devinu diplomirala iz biologije na Queen Mary and Westfield Collegeu univerze v Londonu in tam tudi doktorirala iz morske biologije in ekologije. Takoj po opravljeni diplomi se ji je predstavila enkratna možnost: poučevati biologijo oziroma ekologijo v Zavodu združenega sveta v Hong Kongu... "Prvi stik s Hong Kongom je bil zelo pozitiven, kljub temu, da je kot mesto precej različno od vseh drugih, ki jih poznam, in kljub temu, da je bila tu moja prva zaposlitev. Pomagalo mi je dejstvo, da mi je delo zelo všeč in da je vzdušje v Zavodu zelo prijetno", začene pogovor z Veroniko.

Na vprašanje, kako si je predstavljala Hong Kong, preden ga je videla, odgovarja: "Ponudba je prišla popolnoma nepričakovano, dva meseca pred začetkom pouka in zato sem bila zelo zaposlena, tako da nisem na to sploh pomislila. Morda sem si ga zamislila kot ravnino ob morju posejano z nebotičniki. Ko pa sem prispela v Hong Kong, sem spoznala, da je bila moja slika o njem popolnoma zgrešena. Hong Kong leži na precej gričevnatem področju, poleg tega pa ima veliko majhnih otokov, je pa vsekakor zelo očarljiv kraj. Mesto je zelo gosto naseljeno, področje "Novih teritorijev", kjer stoji zavod, pa je bolj bogato z zelenjem in parki, ki so vsekakor zaščiteni pred gradnjo novih stavb."

Kakšno pa je življenje v Hong Kongu?

"Vzdušje v Hong Kongu je internacionalno, življenje pa zelo aktivno. Objektivno gledano, je Hong Kong mesto trgovanja in zaslužka, razlogi zaradi katerih prehodi vsak dan hongkongske ulice na tisoče novih ljudi. Glavno vodilo za Hongkongčane sta delo in zaslužek. Vsi so zelo aktivni, tako da imajo v glavnem za družino le malo časa, se pravi samo nedeljo, med tednom pa v večernih urah. Zato pa se lahko po Hongkongskih ulicah sprehajaš tudi pozno zvečer brez skrbi. Večer je namreč v glavnem namenjen večerji in sprostitvi v družinskem krogu - vsekakor v restavracijah oziroma mestnih ulicah, kajti stanovanja so precej majhna."

Veronika Gerdol.

Kakšen je torej odnos Hongkongčana s svojim mestom?

"Hongkongčani so zelo ponosni na svoje mesto, tako da se predvsem zadnje generacije, oziroma tisti, ki so se v Hong Kongu rodili, imajo za Hongkongčane, ne pa za Kitajce, toliko manj pa za Angleže."

Kaj pa odnos s Kitajsko?

"Večina prebivalcev se je v Hong Kong priselila iz Kitajske in to iz političnih ali ekonomskih razlogov. Prvi Kitajsko skoraj sovražijo, drugi pa jo vendar smatrajo za domovino, kamor bi se radi vrnili, večina pa se iz ekonomskih razlogov ne more ali pa noče vrniti. Čustva prebivalcev Hong Konga so torej, kar se tiče narodne pripadnosti, zelo različna."

Kakšni so bili odnosi med Hong Kongom in Kitajsko pred prvim julijem letos?

"Trgovski odnosi med Hong Kongom in Kitajsko so bili zelo tesni, ker se je bodisi enim kot drugim splačalo imeti stike - Hong Kong ima namreč veliko podjetij na Kitajskem, Kitajski pa se je nedvomno splačalo imeti stike s tako gospodarsko velesilo, kakršna je Hong Kong. Politični odnosi so bili dobri do pred nekaj meseci, ko sta začeli Velika Britanija in Kitajska polemizirati zaradi nekaterih obljub, ki sta jih sklenili v času Tacherjeve, katere pa je Ki-

tajska skoraj zatajila. Druga velika sporna točka je bila vlada, ki naj bi delovala v Hong Kongu. Kitajska je namreč zamenjala demokratično izvoljeno vlado s svojo, kar je sprožilo več manifestacij Demokratske stranke, ena od katerih se je odvijala tudi na "prehodno noč".

Kako se je v Hong Kongu spremenil odnos do prehoda od takrat, ko si tja prvič prišla, do zadnjega leta?

"Ko sem prišla v Hong Kong, se pravi leta 1994, je bil prvi julij 1997 še zelo daleč. V zadnjem letu pa je bila vsa pozornost medijev posvečena temu. Seveda so s tem špekulirali. Hoteli so bili na primer zasedeni že od maja. Trgovine so bile polne "prehodnih souvenirjev" (npr. bohenia - roža, ki je simbol na novi hongkongski zastavi), nekdo je celo prodajal hongkongski zrak, spakiran pred prvim julijem 1997. Kitajska je na to karto igrala in pustila naj se prehod skomercializira, tako da ne bi ljudje mislili na to, kaj bo potem."

Kolikšno pa je zaupanje v geslo "Ena država - dva sistema"?

"Tudi tu so mnenja zelo različna. Nekateri - predvsem pripadniki Demokratske stranke - temu sploh ne zaupajo, drugi pa v geslo verjamejo, ker ima Kitajska navsezadnje več mest, kjer poskuša uvajati nove sisteme - mesta, kot na primer Peking, Shanghai... kjer je veliko več svobode kot v drugih mestih. Moje mnenje pa je, da se Kitajski, ki se v zadnjih letih počasi odpira, ne splača zapraviti tak vir dohodkov, kakršen je Hong Kong. Nekaj bodo gotovo na novo spremenili oziroma uvedli, kot na primer prepoved manifestiranja ipd., tako da pokažejo, da sedaj vladajo oni, absolutno pa se jim ne izplača Hong Kong preveč spremeniti. To, kar bo novega, bo verjetno večja kontrola, na primer tiska. Na povprečnega Hongkongčana, ki pa stremi v glavnem za zaslužkom, to ne bo preveč vplivalo, seveda dokler mu ne bodo na katerikoli način preprečili doseči njegovega cilja. Če se bo oziroma kako se bo Hong Kong spremenil, pa je - vsaj za prebivalce - zaenkrat še skrivnost."

Erika Hrovatin

Male dame

Po uspešni postavitvi na oder igrice Tajno društvo PGC je 21. junija bila prvič uprizorjena igra *Male dame*, ki jo je po dveh povestih ameriške pisateljice Louise Alcott (*Male dame* in *Male dame odraščajo*) za oder priredila Lučka Susič. Gre za zgodbo štirih deklet, sester Meg, Jo, Beth in Amy March, ki v obdobjih secesijske vojne doživljajo svojo mladost, prve radostne in žalostne življenjske izkušnje, prva razočaranja in prva ljubezenska doživetja. Ansambel, ki sodeluje pri tej igri sestavljajo sami mladi. Izšli so iz gledališke skupine Slovenskega kulturnega kluba, od katere so se formalno ločili in si nadeli novo ime - Slovenski oder, torej ime skupine, ki je pred leti že nastopala pod mentorstvom prof. Jožeta Peterlina. Zdaj pa pogledajmo vsebino te drame.

Sestre March se doma pripravljajo na praznovanje Božiča. Jo (Ivana Šolc) se jezi, da ni fant, ker bi se raje šla vojskovat z očetom, njeno tipično fantovsko obnašanje pa ni vseh bolj umirjeni in fini sestri Meg (Francesca Simoni). Obe puncici pa skupaj obujata čas, ko je bila družina premožnejša in so si lahko privoščili lepa božična da-

nila. Njunemu pogovoru sledita tudi sramežljiva Beth (Jasna Simčič) in vedno navdušena, čeprav včasih malo sitna Amy (Miriam Čermelj), ki se sicer mora vaditi za božično predstavo. Klepet sester pretrže prihod mame (Nadia Roncelli), ki puncam prinese osrečujoče očetovo pismo. Na božični dan sledijo domači igri, ki jo izvajajo dekleta, tudi prisrčna guvernantka Hannah (Manica Maver), bogata, čeprav včasih sitna teta March (Alenka Giugovaz) ter, ne da bi ga kdo opazil, Lourie Lourence (Tomaž Susič), mladenič iz bogate soseske družine. Živahna Jo se v kratkem času spoprijatelji z mladeničem, ki jo, skupaj z Meg povabi na domači ples.

V drugem dejanju najprej sledimo prav poteku tega plesa, na nekem drugem obisku pri bogatih sosedih pa Jo spozna starega in mrkega gospoda Lourenca, Lourievega deda (Mitja Petaros), ki kaj kmalu vzljubi ne samo Jo ampak tudi nežno Beth, ki začne redno zahajati v sosedsko hišo, da bi tam igrala klavir. Srečne dni pretrže novica, da je očka hudo bolan in zato mora mama takoj k njemu. Kot spremljevalec za potovanje do Washing-

Ivana Šolc (desno) prejema nagrado za svoj nastop na II. festivalu amaterskih odrov v Mavhinjah.

tona se ponudi mladi Louriev domači učitelj John Brooke (Matjaž Rustja), ki se je srečno zaljubil v Meg.

Štiri leta kasneje je v družini March kar precej novosti; Meg se je poročila z Johnom Brookom in z njim imela dva otoka, Amy postaja uspešna slikarka in njo teta March vpraša, naj jo pospremi v Evropo. Zaradi razočaranja, (teta March je vedno obljubljala Jo, da bosta skupaj odšli v Evropo, in iz strahu pred Lourievo ljubeznijo), se Jo odloči, da gre v New York. Tu spozna mladega nemškega učitelja, Friderika Bhaerja (Andrej Maver), s katerim sklene preživeti skupaj vse svoje življenje. V tem času pa se je poročila mala Amy, in sicer s starim znancom Louriem, ki ga je naključno srečala v Evropi.

Srečna družina March pa ni popolna; Beth, ki je vedno bila šibkega zdravja, je podlegla svoji bolezni. *Male dame* pa so medtem postale odrasle ženske.

Igra je imela svojo premiersko postavitv 21. junija na odru Finžgarjevega doma na Opčinah, s tem delom pa se je skupina predstavila tudi na festivalu amaterskih gledališč v Mavhinjah, kjer ga je odigrala 28. junija. Igralka Ivana Šolc je na festivalu za vlogo Jo dobila nagrado za najboljšo žensko vlogo v kategoriji mladinskih iger.

Za režijo igre kot za priredbo je poskrbela Lučka Susič, scena pa je delo Magde Samec.

Nadia Roncelli

Krstna predstava *Malih dam* v Finžgarjevem domu na Opčinah: (od leve) Miriam Čermelj, Nadia Roncelli, Ivana Šolc, Francesca Simoni, Tomaž Susič, Alenka Giugovaz, Manica Maver in Jasna Simčič.

Novosti iz "novega" gledališča

Po petletnem premoru zaradi obnovenih del je gledališče Giuseppe Verdi končno spet oživel. Obnovitev je zahtevala precejšnjo vsoto denarja, zato je vse prej kot neupravičeno upanje (če že ne prepričanje), da je zdaj vse v najlepšem redu. Iz čisto estetskega stališča se ni mogoče pritoževati. A ko človek gre v gledališče, pričakuje, da bo s svojega udobnega sedeža videl in slišal določeno predstavo. No, če boste kdaj stopili v gledališče Verdi, to pričakovanje kar opustite. Vidljivost je namreč dobra le iz parterja in iz lož, ki pa so vse prej kot poceni, ter iz prvih vrst galerij (če po srečnem naključju ni pred vami nobenega okrasnega stebra!). Zato pozor pri izbiri sedeža, da vam ne bodo za 50.000 lir podtaknili mesta, s katerega vidite le par kvadratnih metrov odra.

Po slovesnem otvoritvenem koncertu in ciklusu simfoničnih koncertov je tradicionalni Festival operete preizkusil delovanje nove odrske mašinerije. Vodstvo je za letošnji fe-

stival izbralo tri izredno popularna dela in si tem zagotovilo polno dvorano za vse predstave.

Kot prva je bila uprizorjena Leharjeva Vesela vdova v razkošni izvedbi, ki je blestela predvsem zaradi razgibane režije specialista Gina Landija in zaradi živahnih, deloma celo akrobatskih plesnih točk. Nekoliko manj navdušujoča sta bila protagonista. Sopranistka Maria Pia Jonata, ki je poosebljala vdovo, ki daje delu naslov, je bila malce prehladna, da bi se stoodstotno živela v vlogi. Isto velja za slovaškega baritonista Daliborja Jenisa, ki se je izkazal z odlično italijansko izgovarjavo in izvrstnim glasom, vendar je na odru dajal vtis prisrčnega dobričine, kar mu je omejilo prepričljivost v vlogi lahkoživega in uživaškega grofa Danila.

Preidemo k drugi predstavi na sporedu, in sicer h Kalmanovi Knežnji čardaša. Prav tako kot Veselo vdovo odlikuje tudi to opereto obilica briljantne glasbe, ki je v tem primeru blizu madžarski folklori in je zato polna

čustvenosti in ognjevitosti. Teh lastnosti dirigent Julian Kovatchev na žalost ni znal primerno izraziti, zato se je njegova interpretacija izkazala za površno in povprečno. Kljub temu da je režijo zopet oskrbel dinamični Gino Landi, je na odru večkrat primanjkovalo živahnosti. Komične osebe so sicer opravile svoje, vendar se češka sopranistka Regina Renzowa zaradi težav z italijanščino ni popolnoma živela v vlogo šansonetke Sylve Varescu alias kneginje čardaša in je nasploh delovala nesproščeno. Ob njej je ostal nekoliko zasenčen tudi njen partner Enrico Facini v vlogi princa Edwina. Skratka, poslastica za sladokusce, vendar tokrat nekaj plehka in s premalo paprike v orkestru, da bi publiko zadovoljila.

Kmalu bo na vrsti še Il paese dei campanelli Carla Lombarda in Virgilia Ranzata, ki po umetniški vrednosti ne dosega prejšnjih dveh operet, vendar v primerni uprizoritvi vseeno lahko izpade simpatično. Bomo videli.

Sara Trampuž

Male dame pozorno sledijo govoru mame (Nadie Roncelli).

Glasbena skupina JETHRO TULL

Na festivalu etnične glasbe Folkfest, ki se je odvijal julija v raznih središčih Furlanije, je bil letos zadnji večer namenjen koncertu folk-rock skupine Jethro Tull. Dogodek je bil 27. julija na glavnem trgu v Spilimbergu. Jethro Tull so ena izmed tistih skupin, ki dalj časa vztrajajo na svetovni glasbeni sceni, saj so se prvič pojavili na koncu šestdesetih let. Za tistega bralca, ki še ne pozna te skupine, naj povem le to, da poleg običajnih glasbil, ki se spodobijo rock skupini, Jethro Tull uporabljajo tudi klasično prečno flavto, mandoline in še vrsto drugih akustičnih glasbil. Zvoki in glasba, ki jih zmorejo ti glasbeniki, so zato zelo raznoliki. Z lahkoto torej Jan Anderson (pevec in flavtist, pa še glavni avtor skladb in

začetnik skupine) preide iz zelo nežne, skoraj folklorne glasbe na divji hard rock. Izredna izvajalna tehnika, ki je v živo še bolj razvidna, omogoča skupini zelo prosto pot do ustvarjanja in interpretiranja tudi tehnično zelo zahtevnih skladb. Zelo pogoste so spremembe ritma, ki dajejo pesmi raznolik značaj.

Koncert se je osredotočil na nekatere stare klasične uspehe skupine, kot so "Aqualung", "Thick as a brick", "Bourre", "Songs from the wood", predvsem pa na izbor pesmi, ki niso bile tako pogostoma predstavljene v živo: "Heavy horses", "Farm on the freeway", in seveda na pesmi, ki so zbrane v njihovi zadnji plošči "Roots to Branches". Publika je bila v veliki večini zelo strokovno pripravljena, kar zadeva poznanje pesmi, tudi starejših, tako da nobena izmed teh, ki so jih Jethro Tull zaigrali, ni šla mimo neopažena.

Zanimivo je tudi, kako raznolika je bila publika na koncertu, saj si našel tako najstnike kot tudi štiridesetletnike z družinami. To je dokaz, da je glasba, ki jo izvajajo Jethro Tull, še vedno aktualna, z druge strani pa dokazuje, da rock glasba ni muha enodnevnica.

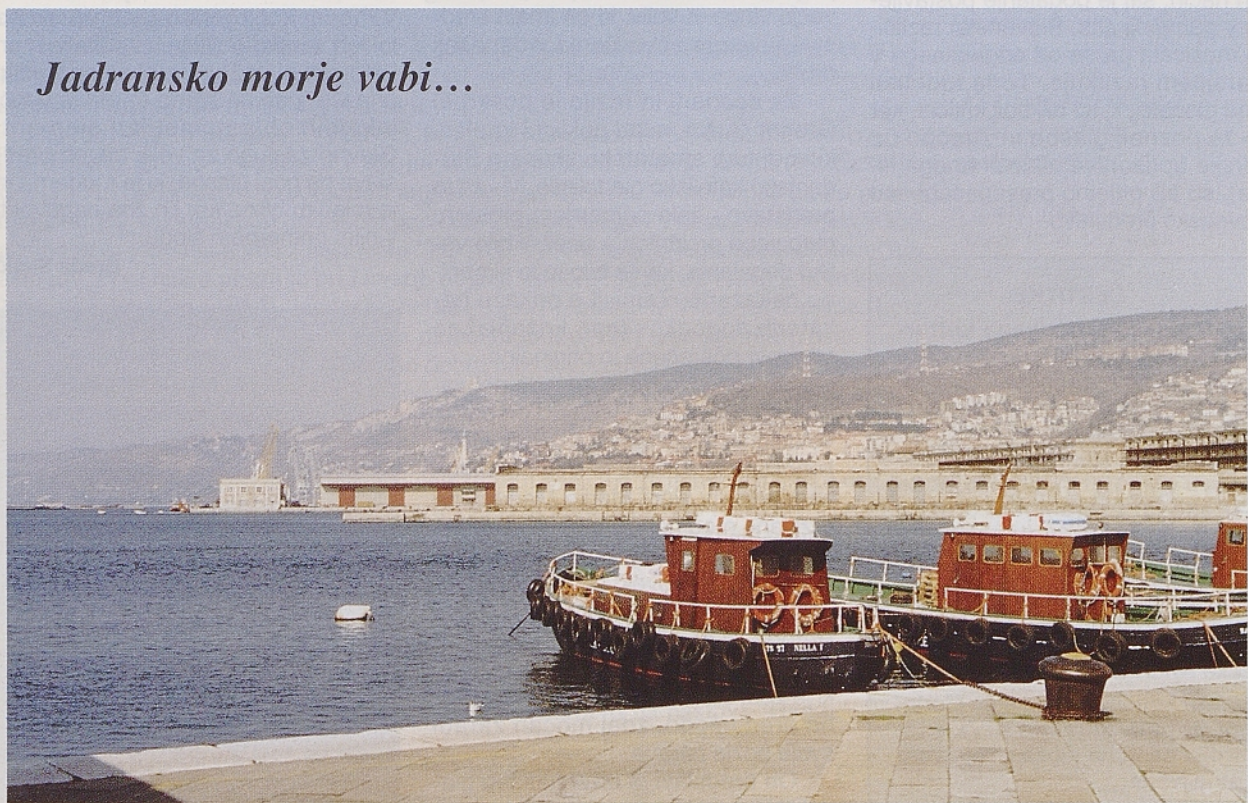
Gledališka skupina Slovenskega kulturnega kluba je z igró "Tajno društvo PGC" uspešno nastopila na tekmovanju amaterskih odrov v Mavhinjah.

Vredna pohvale ni bila samo glasbena sposobnost muzikantov, ampak tudi energija, ki so jo posredovali z odra. Predvsem Jan Anderson (glas, flavta in še marsikateri inštrument), je kljub svojim petdesetim letom dokazal izredno karizmatičnost in voljo do igranja v živo. Tudi ostali člani so mu zvesto sledili: prvi med njimi Martin Barre (električna kitara in flavta), ki je že od

začetka v skupini, potem pa še Doane Perry (bobni in glas), Andrew Giddings (klavjature in sintetizatorji) in še Steve Bailey (bas kitara). Torej zares posrečen koncert z izvrstno glasbo in izvrstno skupino; edina negativna točka je bila akustika (na prostem je na žalost ponavadi tako), ki je nekoliko zameglila vokalne trenutke skladb.

Štefan Pahor

Jadransko morje vabi...

Jezus Kristus Superstar navdušil slovensko publiko

Sreda, 14. maja. Velika moderna cerkev v Dravljah, v Ljubljani: množica ljudi čaka, kdaj bodo odprli vrata, da bo lahko do zadnjega kotička napolnila cerkev. Radovednost med gledalci pred začetkom predstave, nestrpnost tistih, ki so predstavo prišli gledat že drugič ali tretjič... Počasi se malo z enega, malo z drugega konca cerkve k oltarju približa kakih šestdeset mladih. V podlagi se zasliši zvok elektronske kitare, ki se, ko so vsi nastopajoči pred oltarjem, prelje v znano melodijo. Zbor intonira prvo pesem musicala Jezus Kristus Superstar in takoj je gledalcem jasno, da bodo od predstave odšli navdušeni!

Predstava, ki so jo idejno in praktično podprli jezuiti iz dravelske župnije, je slovenska priredba znanega musicala Andrewa Lloyda Webbra in Tima Ricea Jesus Christ Superstar, ki je zaslovel in buril duhove vse od sedemdesetih let dalje. Gre namreč za prikaz Jezusove zgodbe na modern način, saj je dogajanje postavljeno v današnji čas. Slovenska različica musicala pa se od originalnega v marsičem razlikuje. Toda tudi tisti med gledalci, ki so bili bolj kritični, ker so že poznali glasbo in zgodbo (iz odrske uprizoritve ali iz znanega filma), so bili prijetno presenečeni nad slovensko predstavo.

Glavno vlogo sta tu odigrala na eni strani zbor, na drugi pa časnikar (glas je prispeval novinar radia Ognjišče Marjan Šneberger), ki komentira celotno zgodbo. Zbor so sestavljali pevci iz različnih pevskih zborov (Stopinja, MPZ Dravje, Tulipani in drugi), vodila pa ga je Marjeta Zabukovec. Spremljali so ga instrumentalisti v štiričlanski sestavi. Priredbe Webbrovih pesmi za zbor so bile izredno učinkovite, prav tako pa tudi priredbe za instrumente. Za to je treba pohvaliti več mladih. Naj med njimi omenimo le Marijo Jakomin, Uroša Sveteta, Janeza Demšarja, Sama Homšaka, od katerih so nekateri prispevali tudi prevode besedil. Irma Planjšek pa je napisala vezno besedilo, ki je bilo podano v obliki časnikarskega komentarja dogodkov. Ideja je zelo posrečena, saj je tako ovila celotno zgodbo v nek brezoseben pristop, ki je tipičen za današnji časnikarski jezik. Obenem pa je tudi postavila v ospredje vedno večjo vlogo in vpliv, ki ga imajo sredstva javnega obveščanja v današnji družbi.

Za scenarij in režijo je poskrbel Gregor Čušin, mlad poklicni igralec, ki vodi tudi amatersko skupino Študentsko katoliško gledališče. V - za to predstavo - zelo primernem prostoru okroglega prezbiterija sicer ni bilo veliko dogajanja, ker je bilo to le simbolno nakazano. Zamisli o prikazu nekaterih dogodkov (npr. križanja) so bile zelo posrečene in originalne.

Ob koncu je treba seveda pohvaliti tudi soliste, ki so vsi zelo prepričljivo odigrali svoje vloge. Po komunikativnosti in izraznosti je izstopala Mojca Merljak v vlogi Marije Magdalene razklane med nežno ljubeznijo do Jezusa in slutnjo, da Jezus ni le navaden moški in človek; po pevski spretnosti pa Janez Demšar v vlogi kralja Heroda, ki se Jezusu posmehuje, ter predvsem Sašo Oven v vlogi Jezusa, ki je zdaj šibak zaradi dvomov in straha pred usodo, zdaj močan zaradi svoje božje narave.

Ob predstavi je izšel tudi lep gledališki list Galilejske novice.

ČESTITKI

Prve dni julija je na tržaški fakulteti za zgodovino z odliko in pohvalo diplomiral naš sodelavec Peter Černic. Iskreno mu čestitamo člani Rasti in mu želimo še veliko uspehov.

Jadranka Cergol in David Bandelli sta z najvišjo oceno uspešno maturirala na klasičnem liceju v Trstu, oz. v Gorici. Ob tako lepem uspehu jima čestitajo prijatelji iz uredništva Rasti.

Predstava je torej v celoti navdušila. Publika različnih starosti (večina je bila sicer mladih) je trikrat popolnoma napolnila veliko cerkev, tako da je marsikdo moral predstavi slediti stoje. Predvsem mladi so se v dogajanje takoj vživeli, saj besedila pesmi prinašajo tudi dvome in skepsa, s katerimi se mladi srečujejo pri utrjevanju lastne osebne vere, potem pa navdušenje in spoznanje. Časnikarski komentar pa prikaže zgodbo kot eno izmed tolilik, ki smo jim lahko priča v našem vsakdanu, t.j. kot zgodbo o nekih ekstremističnih gibanjih v nemirnih in težko razumljivih deželah Vzhoda, kot zgodbo o enem izmed tolilik versko-političnih voditeljev, pri katerem ni važno, kakšno sporočilo prinaša, pač pa samo to, da je v luči lokalnih oblasti motilen element. Glavno zaslugo za velik uspeh predstave pa nosi glasba, ki je moderna in je mladim blizu, ker jih zna nagovoriti v njim primernem slogu.

Breda Susič

ČESTITKE

Člani Slovenskega kulturnega kluba, Mladinskega odbora Slovenske prosvete, Slovenskega odra, gledališke skupine SKK in Radijskega odra čestitajo Manici Maver in Mitji Petarosu ob rojstvu prvorojenke Urške ter želijo mladi družini obilo srečnih in veselih dni ter... mirnih noči.

Prav tako iskrena voščila tudi Tamari Petaros in Marku De Luisi ob rojstvu prvorojenčka Andraža.

In končno čestitke še Marjani Oppelt, ki je kot prva v tej trojki osrečila moža z rojstvom sina Ivana.

RAST, mladinska priloga Mladike,
34133 Trst, ulica Donizetti 3
Pripravlja uredniški odbor mladih.

Pri tej številki so sodelovali:

Ivo Cotič, Breda Susič,
Miriam Čermelj, Jasna Simčič,
Erika Hrovatin, Nadia Roncelli,
Sara Trampuž, Štefan Pahor
in Tomaž Susič.

Številko je uredila Breda Susič.

Trst, avgusta 1997

Tisk Graphart
Drev. G. D'Annunzio 27/E,
Tel. 040/772151